A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2008. június 26. *

A C-334/06–C-336/06. sz. egyesített ügyekben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Chemnitz (Németország), a Bírósághoz 2006. augusztus 3-án érkezett, 2006. július 20-i, július 17-i, illetve július 31-i határozataival terjesztett elő

Matthias Zerche (C-334/06. sz. ügy),

Manfred Seuke (C-336/06. sz. ügy)

és

a **Landkreis Mittweida**,

valamint

* Az eljárás nyelve: német.

Steffen Schubert (C-335/06. sz. ügy)

és

a **Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis**

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök (előadó), J.N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, A. Ó Caoimh és A. Arabadjiev bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. szeptember 27-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– S. Schubert képviseletében G. Zimmermann Rechtsanwalt,

– M. Seuke képviseletében Th. Rehm Rechtsanwalt,

– a német kormány képviseletében M. Lumma és C. Schulze-Bahr, meghatalmazotti minőségben,

– a portugál kormány képviseletében L. Fernandes és M. Ribes, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében G. Braun és N. Yerrell, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2008. február 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek a 2003. szeptember 29-i 1882/2003/EK európai parlamenti és tanács i rendelettel (HL L 284., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 447. o.) módosított, a vezetői engedélyekről szóló, 1991.

július 29-i 91/439/EGK tanácsi irányelv (HL L 237., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 1. kötet, 317. o., a továbbiakban: 91/439 irányelv) 1. cikke (2) bekezdésének és 8. cikke (2) és (4) bekezdésének az értelmezésére irányulnak.

2 A kérelmeket az M. Zerche (C-334/06. sz. ügy), valamint M. Seuke (C-336/06. sz. ügy) és a Landkreis Mittweida (Mittweida körzet) között, illetve S. Schubert (C-335/06. sz. ügy) és (Mittlerer Erzgebirgskreis körzet) között amiatt folyamatban lévő három jogvita keretében terjesztették elő, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság megtagadta az M. Zerche, M. Seuke és S. Schubert részére a Cseh Köztársaságban azt követően kiadott vezetői engedélyek elismerését, hogy a közigazgatási hatóság német vezetői engedélyeiket alkoholfogyasztás miatt visszavonta.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 Az 1996. július 1-jétől a közösségi gépjárművezetői engedély bevezetéséről szóló, 1980. december 4-i 80/1263/EGK első irányelv (HL L 375., 1. o.) helyébe lépett 91/439 irányelv első preambulumbekezdése szerint:

„[…] a közös közlekedéspolitika értelmében, a közúti forgalombiztonság javításának és a közlekedés megkönnyítésének elősegítéseként, valamint azon személyek mozgásának megkönnyítésére, akik a letelepedési helyüktől eltérő tagállamban tették le a járművezetői vizsgát, kívánatos a közösségi minta szerinti nemzeti vezetői engedély kölcsönös elismerése a tagállamok részéről az engedélyek cseréjének bárminemű kötelezettsége nélkül”.

4 Ezen irányelv negyedik cikke kimondja:

„[…] a közúti közlekedésbiztonság érdekében a vezetői engedély kiállítására vonatkozó minimumkövetelményeket rögzíteni kell”.

5 A 91/439 irányelv utolsó preambulumbekezdése értelmében:

„[…] a közúti közlekedésbiztonsággal és forgalommal kapcsolatos okokból a tagállamoknak képesnek kell lenniük alkalmazni a vezetői engedélyek visszavonására, valamint ideiglenes és végleges bevonására vonatkozó nemzeti rendelkezéseiket minden olyan engedély jogosultjára, aki szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik azok területén.”.

6 A 91/439 irányelv 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok ezen irányelv rendelkezéseivel összhangban nemzeti vezetői engedélyt vezetnek be, az I. vagy Ia. mellékletben leírt közösségi mintának megfelelően. […]

(2) A tagállamok az általuk kiállított vezetői engedélyeket kölcsönösen elismerik.

(3) Ha egy érvényes nemzeti vezetői engedély jogosultja szokásos tartózkodási helyre tesz szert az engedélyt kiállító tagállamtól eltérő tagállamban, akkor a fogadó tagállam

az engedélyek érvényességi idejéről, az orvosi vizsgálatokról és az adózási rendelkezésekről szóló saját nemzeti szabályait alkalmazhatja az engedély jogosultjára, és rávezetheti az engedélyre az igazgatási szempontból nélkülözhetetlen információkat."

7 A 91/439 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése szerint vezetői engedélyt ezenkívül csak azoknak a kérelmezőknek adhatnak ki:

„a) akik jártassági és magatartási, valamint elméleti vizsgát tettek, valamint megfeleltek az egészségügyi követelményeknek a II. és III. melléklet rendelkezéseivel összhangban;

b) akiknek szokásos tartózkodási helye annak a tagállamnak a területén található, amelyik a vezetői engedélyt kiadja vagy aki bizonyítani tudja, hogy tanulmányi céllal ott töltött legalább hat hónapot."

8 Ezen irányelv „A gépi meghajtású járművek vezetésére vonatkozó testi és szellemi alkalmassági minimumkövetelmények" címet viselő III. mellékletének 14. pontja értelmében az alkoholfogyasztás súlyos veszélyt jelent a közúti közlekedésbiztonságra, és a probléma súlyosságának figyelembevételével az orvostudomány szakembereinek nagyfokú körültekintést kell tanúsítaniuk. E melléklet 14.1. pontjának első bekezdése szerint „[azoknak] a kérelmezőknek vagy járművezetőknek, akik alkoholfüggőségben szenvednek, vagy nem képesek tartózkodni az egyidejű alkoholfogyasztástól és vezetéstől, nem adható ki, illetve nem újítható meg a vezetői engedély." Az említett 14.1. pont második bekezdése alapján „azon kérelmezők vagy járművezetők részére, akik korábban alkoholfüggőségben szenvedtek, vezetői engedély csak akkor adható ki, illetve újítható meg, ha egy bizonyos idő igazoltan absztinenciában telt, továbbá ha a kérelmet a hatáskörrel rendelkező egészségügyi hatóság véleménye alátámasztja és az érintettek rendszeres orvosi felülvizsgálaton vesznek részt".

9 Ugyanezen melléklet 5. pontjából következik, hogy a tagállamok a vezetői engedélyek kiadása vagy további megújítása során az e mellékletben megállapítottaknál szigorúbb követelményeket is előírhatnak a szükséges orvosi vizsgálattal kapcsolatban.

10 A 91/439 irányelv 7. cikkének (5) bekezdése szerint

„Senki nem rendelkezhet több mint egy tagállam által kiállított vezetői engedéllyel”.

11 Ezen irányelv 8. cikke előírja:

„[…]

(2) A büntetőjogi és a rendőrségi jogszabályok területiségére vonatkozó alapelvre is figyelemmel a szokásos tartózkodási hely szerinti tagállam a vezetés jogának korlátozására, felfüggesztésére, valamint visszavonására vagy megszüntetésére vonatkozó nemzeti rendelkezéseit alkalmazhatja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély jogosultjára, és szükség esetén e célból lecserélheti az engedélyt.

[…]

(4) Egy tagállam megtagadhatja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akivel szemben az előbbi állam területén a (2) bekezdésben említett egyik intézkedést alkalmazták.

[…]”

12 Az említett irányelv 9. cikkének első bekezdése értelmében „szokásos” tartózkodási hely alatt azt a helyet kell érteni, „ahol az adott személy általában él, vagyis ahol egy naptári évben legalább 185 napot tölt, személyes és foglalkozásával összefüggő kötöttségei miatt, vagy foglalkozási kötöttségekkel nem rendelkező személy esetén, olyan személyes kötöttségei miatt, amelyek szoros kapcsolatra utalnak az adott személy és azon hely között, ahol él”.

13 A 91/439 irányelv 12. cikkének (3) bekezdése előírja:

„A tagállamok segítik egymást ennek az irányelvnek a végrehajtásában, és szükség esetén információcserét folytatnak az általuk nyilvántartott engedélyekről.”

A nemzeti szabályozás

A más tagállamban kiállított vezetői engedélyek elismerésével kapcsolatos szabályozás

14 Az 1998. augusztus 18-i (BGBl. 1998. I., 2214. o.), a személyek közúti közlekedésben való részvételének engedélyezéséről szóló rendelet (a vezetői engedélyekre vonatkozó

rendelet) (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr [Fahrerlaubnisverordnung], a továbbiakban: az FeV) 28. cikkének (1), (4) és (5) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Azon személyek, akik érvényes EU- vagy EGT-vezetői engedéllyel rendelkeznek, és szokásos tartózkodási helyük a 7. § (1) vagy (2) bekezdése értelmében a Németországi Szövetségi Köztársaságban van, jogosultak – a (2)–(4) bekezdésben foglalt korlátozásokra is figyelemmel – az engedélyben feltüntetett jogosultság keretein belül belföldön gépi meghajtású járműveket vezetni. A külföldi vezetői engedély kikötéseit belföldön is figyelembe kell venni. A vezetői engedélyekre a jelen rendeletben foglaltak alkalmazandók, amennyiben jogszabály másként nem rendelkezik.

[…]

(4) Az (1) bekezdés szerinti jogosultság nem vonatkozik azokra az EU- vagy EGT-vezetői engedéllyel rendelkező személyekre,

[…]

3. akiknek a vezetői engedélyét belföldön bíróság ideiglenesen vagy jogerősen, vagy közigazgatási hatóság azonnal végrehajthatóan vagy jogerősen visszavonta, akik esetében a vezetői engedély megadását jogerősen megtagadták, vagy akiknek a vezetői engedélyét csak azért nem vonták vissza, mert időközben lemondtak róla,

[…]

(5) A (4) bekezdés 3. vagy 4. pontjában foglalt határozatok valamelyikét követően az EU- vagy EGT-vezetői engedély belföldön történő használatára vonatkozó jog kérelem alapján adható meg, ha a visszavonás vagy az eltiltás alapjául szolgáló okok már nem állnak fenn. […]"

A vezetői engedély visszavonására vonatkozó szabályozás

15 A büntető törvénykönyv (Strafgesetzbuch) 69. §-a szerint a büntetőbíróság a vezetői engedélyt visszavonja, ha az elkövetett cselekményből az következik, hogy az eljárás alá vont személy a járművezetésre alkalmatlan. Ugyanezen törvénykönyv 69a. §-a szerint, ha a bíróság az engedélyt visszavonja, köteles elrendelni, hogy hat hónaptól öt évig terjedő időtartamra nem adható ki új vezetői engedély (eltiltás). Az eltiltás bizonyos körülmények között végleges hatályú is lehet.

16 Az FeV 46. §-a értelmében, amely rendelkezés a közúti közlekedésről szóló törvény (Straßenverkehrsgesetz) 3. §-ának végrehajtására irányul, amennyiben a vezetői engedéllyel rendelkező személy járművezetésre alkalmatlannak bizonyul, a vezetői engedély kiállítására jogosult hatóság köteles vezetői engedélyét visszavonni. Az említett 46. § (5) bekezdése szerint a vezetői engedély visszavonásával a vezetési jog megszűnik. Amennyiben az engedélyt külföldön állították ki, annak visszavonása a járművezetési jog belföldön való megszűnését eredményezi.

A vezetési alkalmasságra vonatkozó szabályozás

17 Az FeV „Alkalmasság” címet viselő 11. §-a értelmében:

„(1) A vezetői engedélyt kérelmezőknek meg kell felelniük az ehhez szükséges testi és szellemi követelményeknek. E követelményeknek különösen akkor nem felelnek meg, ha a 4. vagy 5. melléklet szerinti megbetegedés vagy fogyatékosság áll fenn, amely a [gépjárművek] vezetésére való alkalmasságot vagy feltételes alkalmasságot kizárja. […]

(2) Ha olyan tényekre derül fény, amelyek a vezetői engedélyt kérelmező személy testi vagy szellemi alkalmasságával kapcsolatban kétségekre adnak okot, úgy a vezetői engedély kiállítására jogosult hatóság a vezetői engedély kiadására vagy meghosszabbítására, illetve a korlátozások vagy kikötések elrendelésére vonatkozó határozat előkészítése érdekében elrendelheti, hogy a kérelmező nyújtson be orvosi szakvéleményt […].

(3) Az alkalmassággal kapcsolatos kétségek tisztázására a (2) bekezdésben foglalt célok érdekében államilag elismert, vezetésre való alkalmassági vizsgálat elvégzésére jogosult szakértői szerv által készített szakvélemény (orvosi-pszichológiai szakvélemény) benyújtása rendelhető el [többek között]

[…]

4. a közúti közlekedésről szóló törvény súlyos vagy ismételt megsértése, vagy a közúti közlekedéssel vagy a gépjárművezetői alkalmassággal összefüggő bűncselekmény esetén […]

vagy

5. a vezetői engedély újbóli kiadása során

[…]

b) ha a vezetői engedély visszavonása a 4. pontban felsorolt okok valamelyikén alapul.

[…]

(8) Ha az érintett személy nem hajlandó magát alávetni a vizsgálatnak, vagy ha a vezetői engedély tárgyában hatáskörrel rendelkező hatóság részére határidőn belül nem nyújtja be a szakvéleményt, amelynek benyújtására előzőleg felszólították, az illetékes hatóság határozatában vélelmezheti az érintett személy alkalmatlanságát. […]”

18 Az FeV „Az alkalmassággal kapcsolatos kétségek tisztázása alkohollal összefüggő problémák esetén” című 13. §-a felhatalmazza az illetékes hatóságokat arra, hogy bizonyos körülmények esetén orvosi-pszichológiai szakvélemény benyújtását rendeljék el a vezetői engedély kiállítása vagy meghosszabbítása, vagy a vezetési joggal kapcsolatos korlátozások illetve kötelezettségek előírása végett. Erre különösen akkor kerül sor, ha orvosi szakvélemény vagy bizonyos tények túlzott alkoholfogyasztásra utalnak, vagy ha a közúti közlekedés szabályainak többszöri megsértésére alkoholos befolyásoltság állapotában került sor.

19 Az FeV 20. §-ának (1) bekezdése előírja, hogy a vezetői engedély korábbi visszavonás után történő újbóli megadására a vezetői engedély első alkalommal történő megadására vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni. E § (2) bekezdése szerint az illetékes hatóság eltekinthet ugyan az engedély megadásával kapcsolatos vizsgák újbóli letételének előírásától, ha semmi nem utal arra, hogy a kérelmező már nem rendelkezik az ehhez szükséges ismeretekkel és alkalmassággal; ugyanezen § (3) bekezdése szerint azonban ez nem érinti az FeV 11. §-ának (3) bekezdése első albekezdésének 5. pontjában előírt orvosi-pszichológiai szakvélemény benyújtásának kötelezettségét.

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A C-334/06. sz. ügy

20 M. Zerche a Német Demokratikus Köztársaság által kiállított, több járműkategóriára érvényes vezetői engedéllyel rendelkezett. Ezen engedélyét 1999. augusztus 31-én biztonságos bankkártya formátumú engedélyként megújították.

21 Az Amtsgericht Hainichen (hainicheni tartományi bíróság) 2003. január 10-i, jogerős ítéletével 2002. november 28-án történt ittas járművezetés miatt pénzbírságot szabott ki M. Zerchével szemben, visszavonta vezetési jogát, illetve bevonta vezetői engedélyét, és új vezetői engedély kiállítására vonatkozó 12 hónapos tilalmi időt rendelt el, amely 2004. április 9-én járt le.

22 2004. február 10-én M. Zerche újabb, B kategóriás vezetői engedélyt kérelmezett. Mivel azonban vezetési alkalmasságát igazoló szakvéleményt nem tudott benyújtani, kérelmét végül visszavonta.

23 2005. március 4-én M. Zerche részére új B kategóriás vezetői engedélyt állítottak ki Ostrovban (Cseh Köztársaság). Ez a vezetői engedély jogosultjának állandó lakóhelyeként Mittweidát (Németország) nevezi meg, azt a helységet, ahol M. Zerche 1996. január 18-a óta lakik.

24 A Landkreis Mittweida, amely értesült ezen engedély kiállításáról, 2005. április 12-i levelével felszólította M. Zerchét a gépjárművezetői alkalmasságát igazoló szakvélemény bemutatására. Mivel e felszólítás eredménytelen maradt, a Landkreis Mitweida 2005. július 19-i határozatával megvonta M. Zerchétől a cseh vezetői engedély Németország területén történő használatának jogát.

25 A cseh közlekedési miniszter 2005. július 21-i véleményében közölte, hogy M. Zerche cseh vezetői engedélye érvényes. Ez utóbbi az engedély kiállítása előtt orvosi vizsgálaton esett át a Cseh Köztársaságban. Egyébiránt az engedély iránti kérelem aláírásával tanúsította vezetési alkalmasságát. Orvosi-pszichológiai szakvélemény azonban nem készült.

26 Mivel a vezetési jogot megvonó 2005. július 19-i határozattal szemben benyújtott panaszt elutasították, M. Zerche az említett határozat ellen keresetet indított a Verwaltungsgericht Chemnitz (chemnitzi közigazgatási bíróság) előtt, amely felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével együtt olvasott 1. cikkének (2) bekezdését, hogy valamely tagállam a saját területén megtagadhatja egy másik tagállamban kiállított vezetői engedély elismerését, ha az [előzőleg] külföldön szerzett vezetői engedély jogosultjától korábban [az első tagállamban] visszavonták a vezetői engedélyt, vagy azt egyébként érvénytelenítették, ha az ezen intézkedéssel [a visszavonással vagy érvénytelenítéssel] együtt megállapított tilalmi idő az [új] vezetői engedély [másik tagállamban történő] megadásáig már lejárt, és ha objektív tények alapján (tartózkodási hely hiánya az [új] vezetői engedélyt kiállító tagállamban és az engedély [első tagállamban történő] újbóli megadása

iránti kérelem elutasítása), feltehető, hogy az EU vezetői engedély külföldön történő megszerzésére csak a vezetői engedély belföldön történő újbóli megadására irányuló [az első tagállamban alkalmazandó] eljárás szigorú anyagi jogi feltételeinek, különösen az orvosi-pszichológiai szakvéleménynek a megkerülése céljából került sor?"

A C-335/06. sz. ügy

27 S. Schubert 1982 óta az NDK-ban kiállított, több járműkategóriára érvényes vezetői engedéllyel rendelkezett, amelyet 1992. július 7-én megújítottak.

28 Az Amtsgericht Marienberg (marienbergi tartományi bíróság) 2002. május 23-án jogerős végzésével ittas járművezetés miatt pénzbüntetést szabott ki vele szemben. Egyúttal vezetői engedélyének visszavonására és vezetői engedélyének bevonására is sor került, és a bíróság új vezetői engedély kiállítására vonatkozó 20 hónapos tilalmi időt rendelt el, amely 2004. január 22-én járt le.

29 2003. október 21-én S. Schubert új vezetői engedély kiállítása iránti kérelmet nyújtott be. Mivel azonban a vezetési alkalmasságát igazoló szakvéleményt nem tudott benyújtani, 2004. szeptember 6-án visszavonta kérelmét.

30 2005. január 31-én a Cseh Köztársaságban Sokolovban új B kategóriás vezetői engedélyt állítottak ki S. Schubert részére. Ez a vezetői engedély jogosultjának állandó

lakóhelyeként Olbernhaut (Németország) nevezi meg, azt a helységet, ahol S. Schubert 1998. október 1-je óta lakik.

31 Egy Olbernhauban, 2005. április 26-án végzett általános közlekedési ellenőrzést követően a Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis 2005. május 3-i levelével felszólította S. Schubertet a gépjárművezetői alkalmasságát igazoló szakvélemény bemutatására. Mivel e felszólítás eredménytelen maradt, a Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis 2005. augusztus 9-i határozatával megvonta S. Schuberttől a cseh vezetői engedély Németország területén történő használatának jogát.

32 Mivel az e határozattal szemben benyújtott panaszt elutasították, S. Schubert az említett határozat ellen keresetet indított a Verwaltungsgericht Chemnitz előtt, amely felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) A 91/439 irányelv 1. cikkének (2) bekezdése és 8. cikkének (2) és (4) bekezdése alapján megkövetelheti-e valamely tagállam egy másik tagállamban kiállított vezetői engedély jogosultjától, hogy [ezen első tagállam] hatóságánál ezen engedély [annak területén] használata jogának elismerését kérvényezze, ha [e] jogosulttól korábban [ebben az első] tagállamban visszavonták [korábbi] vezetői engedélyét, vagy azt egyéb módon érvénytelenítették?

2) Nemleges válasz esetén: úgy kell-e értelmezni a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével együtt olvasott 1. cikkének (2) bekezdését, hogy valamely tagállam a saját területén megtagadhatja egy másik tagállamban kiállított vezetői engedély elismerését, ha az [előzőleg] külföldön szerzett vezetői engedély jogosultjától korábban [az első tagállamban] visszavonták a vezetői engedélyt, vagy azt egyébként érvénytelenítették, ha az ezen intézkedéssel [a visszavonással vagy érvénytelenítéssel] együtt megállapított tilalmi idő az [új] vezetői engedély [másik tagállamban történő] megadásáig már lejárt, és ha objektív tények alapján (tartózkodási hely hiánya az [új] vezetői engedélyt kiállító tagállamban és az

engedély [első tagállamban történő] újbóli megadása iránti kérelem elutasítása), feltehető, hogy az EU vezetői engedély külföldön történő megszerzésére csak a vezetői engedély belföldön történő újbóli megadására irányuló [az első tagállamban alkalmazandó] nemzeti eljárás szigorú anyagi jogi feltételeinek, különösen az orvosi-pszichológiai szakvéleménynek a megkerülése céljából került sor?"

A C-336/06. sz. ügy

33 M. Seuke régi, 3. kategóriájú vezetői engedéllyel rendelkezett.

34 Az Amtsgericht Amberg (ambergi kerületi bíróság) 2003. szeptember 4-én tárgyalás mellőzésével hozott jogerős végzésével ittas járművezetés miatt pénzbüntetést szabott ki vele szemben. Egyúttal vezetői jogának visszavonására és vezetői engedélyének bevonására is sor került, és a bíróság új vezetői engedély kiállítására vonatkozó 10 hónapos tilalmi időt rendelt el.

35 Mivel M. Seuke új vezetői engedély kiállítását kérelmezte, az illetékes hatóság 2004. március 15-én felszólította gépjárművezetői alkalmasságát igazoló orvosi-pszichológiai szakvélemény bemutatására. Az érdekelt nem tett eleget e felszólításnak, ezért kérelmét a 2004. július 27-i határozattal elutasították.

36 2004. november 5-én, az Amtsgericht Amberg által elrendelt tilalmi idő lejártakor M. Seuke részére, aki az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szerint 1980. augusztus 19-e óta megszakítás nélkül bizonyítottan Németország területén lakik, Ostrovban (Cseh Köztársaság) új, B kategóriás vezetői engedélyt állítottak ki.

37 A Landkreis Mittweida, értesülve ezen engedély kiállításáról, 2005. november 28-án felszólította S. Schubertet a gépjárművezetői alkalmasságát igazoló szakvélemény bemutatására. Mivel e felszólítás eredménytelen maradt, a Landkreis Mittweida 2006. március 22-i határozatával megvonta M. Seukétől a cseh vezetői engedély Németország területén történő használatának jogát.

38 Mivel az e határozattal szemben benyújtott panaszt elutasították, M. Seuke az említett határozat ellen keresetet indított a Verwaltungsgericht Chemnitz előtt, amely felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) A 91/439 irányelv 1. cikkének (2) bekezdése és 8. cikkének (2) és (4) bekezdése alapján megkövetelheti-e valamely tagállam egy másik tagállamban kiállított vezetői engedély jogosultjától, hogy [ezen első tagállam] hatóságánál ezen engedély [annak területén történő] használata jogának elismerését kérvényezze, ha [e] jogosulttól korábban [ebben az első] tagállamban visszavonták [korábbi] vezetői engedélyét vagy azt egyéb módon érvénytelenítették?

2) Nemleges válasz esetén: úgy kell-e értelmezni a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével együtt olvasott 1. cikkének (2) bekezdését, hogy valamely tagállam a saját területén megtagadhatja egy másik tagállamban kiállított vezetői engedély elismerését, ha az [előzőleg] külföldön szerzett vezetői engedély jogosultjától korábban [az első tagállamban] visszavonták a vezetői engedélyt, vagy azt egyébként érvénytelenítették, ha az ezen intézkedéssel [a visszavonással vagy érvénytelenítéssel] együtt megállapított tilalmi idő az [új] vezetői engedély [másik tagállamban történő] megadásáig már lejárt, és ha objektív tények alapján (tartózkodási hely hiánya az [új] vezetői engedélyt kiállító tagállamban és az engedély [első tagállamban történő] újbóli megadása iránti kérelem elutasítása), feltehető, hogy az EU vezetői engedély külföldön történő megszerzésére csak a vezetői engedély belföldön történő újbóli megadására irányuló [az első

tagállamban hatályos] nemzeti eljárás szigorú anyagi jogi feltételeinek, különösen az orvosi-pszichológiai szakvéleménynek a megkerülése céljából került sor?"

A Bíróság előtti eljárás

39 A Bíróság elnöke 2006. október 10-i végzésével az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából elrendelte a C-334/06., a C-335/06. és a C-336/06. sz. ügy egyesítését.

40 2007. augusztus 1-jén a Bíróság írásbeli kérdéseket intézett a cseh kormányhoz a Cseh Köztársaság jogszabályait illetően egyrészt a 91/439 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában foglalt követelmények ellenőrzésével kapcsolatban, illetve azzal kapcsolatban, hogy lehetséges-e olyan vezetői engedély kiállítása, amelyben fel van tüntetve a jogosult másik tagállamban található tartózkodási helye, másrészt pedig azon szempontokkal kapcsolatban, amelyek alapján eldönthető, hogy az érintett szokásos tartózkodási helye ebben a tagállamban van-e, valamint a szokásos tartózkodási hely valódiságát ellenőrzik-e.

41 A Bíróság Hivatalához 2007. augusztus 31-én érkezett telefaxban a cseh kormány azt a választ adta az említett kérdésre, hogy a 91/439 irányelvben előírt, a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó feltétel csak 2006. július 1-jén került átültetésre a cseh jogba. Az ezt megelőző időszakban a cseh szabályozás lehetővé tette vezetői engedély kiadását olyan személyek részére, akik a Cseh Köztársaság területén nem rendelkeztek állandó vagy ideiglenes tartózkodási hellyel.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

42 Előzetesen megjegyzendő, hogy az EK 234. cikk által bevezetett, a Bíróság és a nemzeti bíróságok közötti együttműködés keretében a Bíróságnak a nemzeti bíróság részére hasznos választ kell adnia, amely megkönnyíti az előtte folyamatban lévő jogvita eldöntését. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia a feltett kérdéseket. Arra is emlékeztetni kell továbbá, hogy a Bíróság feladata a közösségi jog minden olyan rendelkezésének értelmezése, amelyre a nemzeti bíróságoknak az eléjük terjesztett jogviták eldöntése érdekében szükségük van, még akkor is, ha e bíróságok az általuk feltett kérdésekben nem jelölik meg kifejezetten ezeket a rendelkezéseket (a C-280/91. sz. Viessmann-ügyben 1993. március 18-án hozott ítélet [EBHT 1993., I-971. o.] 17. pontja, a C-42/96. sz. Immobiliare SIF ügyben 1997. december 11-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-7089. o.] 28. pontja és a C-45/06. sz., Campina-ügyben 1997. március 8-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-2089. o.] 30. és 31. pontja).

43 A jelen ügyben, tekintettel az alapeljárásokban szereplő tényekre, valamint a Bírósághoz benyújtott észrevételek tartalmára, a feltett kérdéseket a 91/439 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjának figyelembevételével kell vizsgálni. Annak érdekében, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a Bíróság hasznos, és a lehető legteljesebb körű választ tudjon adni, szükséges tehát, hogy – amennyiben a kérdéseket előterjesztő bíróság ezt nem tette meg – e kérdések hatályát megfelelően kiterjesszék.

44 A C-334/06. sz. ügyben feltett kérdéssel és a C-335/06. és C-336/06. sz. ügyben feltett második kérdéssel a kérdéseket előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, úgy értelmezendő-e a 91/439 irányelv 1. cikkének (2) bekezdése, 7. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja, valamint 8. cikkének (2) és (4) bekezdése, hogy azokkal ellentétes az, ha valamely tagállam (a fogadó tagállam) saját területén megtagadja egy másik tagállam (a kiállító tagállam) által kiállított vezetői engedélyből eredő vezetési jog, ennek következtében ezen engedély érvényességének elismerését olyan személlyel szemben, akinek korábbi vezetői engedélyét alkohol hatása alatti vezetés miatt visszavonták, ha ez a személy az új engedély kérelmezésére vonatkozó tilalmi időszakon kívül, azonban a szokásos tartózkodási helyre vagy az alkalmasságra vonatkozó azon követelmények figyelmen kívül hagyásával kapta ezt az új vezetői

engedélyt, amelyeket a fogadó tagállam e vonatkozásban a közúti közlekedésbiztonság céljának biztosítása érdekében előír.

45 Ezeket a kérdéseket együtt kell vizsgálni a C-343/06. sz. ügyben feltett első kérdéssel, amely lényegében annak eldöntésére irányul, előírhatja-e a fogadó tagállam, hogy egy másik tagállam által kiállított új vezetői engedély jogosultja köteles az engedély használata előtt ezen engedély használatára való jogosultság elismerését kérelmezni a fogadó tagállamban, ha korábbi vezetői engedélyét ez utóbbi tagállamban visszavonták vagy érvénytelenítették.

46 A 91/439 irányelv első preambulumbekezdéséből következik, hogy az ezen irányelv 1. cikkének (2) bekezdésében foglalt, tagállamok által kiállított a vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének általános elvét többek között azon személyek mozgásának megkönnyítése érdekében alakították ki, akik a letelepedési helyüktől eltérő tagállamban tették le a járművezetői vizsgát (a C-476/01. sz. Kapper-ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5205. o.] 71. pontja).

47 A következetes ítélkezési gyakorlat szerint az említett 1. cikk (2) bekezdése a tagállamok által kiállított vezetői engedélyek minden külön formai követelmény nélküli kölcsönös elismerését írja elő. E rendelkezés egyértelmű és pontos kötelezettséget ró a tagállamokra, amely nem biztosít mérlegelési mozgásteret a teljesítése érdekében hozott intézkedések terén (lásd e tekintetben a C-230/97. sz. Awoyemi-ügyben 1998. október 28-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-6781. o.] 41. és 43. pontját, a C-246/00. sz., Bizottság kontra Hollandia ügyben 2003. július 10-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-7485. o.] 60. és 61. pontját, a fent hivatkozott Kapper-ügyben hozott ítélet 45. pontját, a C-227/05. sz. Halbritter-ügyben 2006. április 6-án hozott végzés 25. pontját és a C-340/05. sz. Kremer-ügyben 2006. szeptember 28-án hozott végzés 27. pontját).

48 Ebből következően a fogadó tagállam előzetesen semmilyen formai követelményt nem írhat elő a más tagállam által kiállított vezetői engedély elismerése tekintetében.

Ellentétes tehát az említett kölcsönös elismerés elvével annak előírása egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély jogosultjával szemben, hogy egy másik tagállamban ezen engedély elismerését kérelmezze (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Bizottság kontra Hollandia ügyben hozott ítélet 60. és azt követő pontjait).

49 A kiállító tagállam feladata annak vizsgálata, hogy teljesülnek-e a közösségi jogszabályok által többek között a szokásos tartózkodási helyre és a vezetésre való alkalmasságra vonatkozóan előírt minimumkövetelmények, és következésképpen igazolt-e a vezetői engedély – adott esetben egy új engedély – kiadása.

50 Ezért, ha valamely tagállam hatóságai a 91/439 irányelv 1. cikkének (1) bekezdésének megfelelően kiállítottak egy vezetői engedélyt, a többi tagállamnak nincs joga azt vizsgálni, hogy az engedély megadása az ezen irányelv által előírt követelményeknek megfelelően történt-e (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Halbritter-ügyben hozott végzés 34. pontját és a Kremer-ügyben hozott végzés 27. pontját). Azt ugyanis, hogy valaki valamely tagállam által kiállított vezetői engedéllyel rendelkezik, annak bizonyítékaként kell tekinteni, hogy ennek az engedélynek a jogosultja az engedély kiállítása napján megfelelt az említett követelményeknek (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Bizottság kontra Hollandia ügyben hozott ítélet 75. pontját, a C-408/02. sz. Da Silva Carvalho ügyben 2003. december 11-én hozott végzés 21. pontját, valamint a fent hivatkozott Kapper-ügyben hozott ítélet 46. pontját). Az a tény tehát, hogy az említett irányelv III. mellékletének 5. pontja alapján a tagállamok a vezetői engedélyek kiadása során e mellékletben megállapítottaknál szigorúbb orvosi vizsgálatot is előírhatnak, nem érinti e tagállam azon kötelezettségét, hogy elismerje a más tagállamok által ugyanezen irányelvnek megfelelően kiadott vezetői engedélyeket.

51 Ebből először is az következik, hogy az a fogadó tagállam, amely a vezetői engedély kiadására többek között a korábbi engedély bevonása után szigorúbb nemzeti követelményeket ír elő, nem tagadhatja meg az később egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély elismerését kizárólag amiatt, hogy ennek az új engedélynek a jogosultja azt olyan nemzeti szabályozás alapján kapta, amely e fogadó tagállam által előírtaktól eltérő követelményeket ír elő.

52 Másodszor, a kölcsönös elismerés elvével ellentétes az, ha a fogadó tagállam amiatt tagadja meg egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély elismerését, hogy a fogadó tagállam információi szerint ezen engedély jogosultja a kiállítás időpontjában nem teljesítette az engedély megadásának feltételeit (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Da Silva Carvalho ügyben hozott végzés 22. pontját és a fent hivatkozott Kapper-ügyben hozott ítélet 47. pontját).

53 Mivel a 91/439 irányelv a kiállító tagállam számára kizárólagos hatáskört biztosít annak vizsgálatára, hogy az általa kiállított vezetői engedélyek megadása az ezen irányelv által előírt követelményeknek megfelelően történik-e, egyedül ennek a tagállamnak a feladata, hogy megtegye a megfelelő intézkedéseket azon vezetői engedélyekkel kapcsolatban, amelyekről később kiderül, hogy azok jogosultja nem teljesítette az említett követelményeket (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Da Silva Carvalho ügyben hozott végzés 23. pontját és a fent hivatkozott Kapper-ügyben hozott ítélet 48. pontját).

54 Ha valamely tagállamnak komoly oka van egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély szabályszerűségében kételkedni, akkor ezt a 91/439 irányelv 12. cikkének (3) bekezdése által bevezetett kölcsönös segítségnyújtás és információcsere keretében közölnie kell e másik tagállammal. Amennyiben a kiállító tagállam nem teszi meg a megfelelő intézkedéseket, a fogadó tagállam az EK 227. cikk alapján eljárást indíthat vele szemben, kérve, hogy a Bíróság állapítsa meg a 91/439 irányelvből eredő kötelezettségek teljesítésének elmulasztását (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Da Silva Carvalho ügyben hozott végzés 23. pontját és a fent hivatkozott Kapper-ügyben hozott ítélet 48. pontját).

55 Tény, hogy – amint az a 91/439 irányelv utolsó preambulumbekezdéséből következik – a közúti közlekedésbiztonsággal kapcsolatos okokból az irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdése bizonyos körülmények között megengedi a tagállamoknak, hogy a vezetői engedélyek korlátozására, felfüggesztésére, visszavonására, valamint érvénytelenítésére vonatkozó nemzeti rendelkezéseiket alkalmazzák minden vezetői engedély jogosultjára, aki a területükön, szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik.

56 Emlékeztetni kell azonban egyrészt arra, hogy e lehetőség, ahogyan az a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) bekezdéséből következik, kizárólag az érdekeltnek a vezetői engedély más tagállam általi kiállítását követően tanúsított magatartása miatt vehető igénybe (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Halbritter-ügyben hozott végzés 38. pontját és a Kremer-ügyben hozott végzés 35. pontját).

57 Másrészt, az említett 8. cikk (4) bekezdésének első albekezdése, amelynek alapján valamely tagállam megtagadhatja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek vezetési jogát az előbbi állam területén korlátozták, felfüggesztették, visszavonták vagy megszüntették, a vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének elve alóli kivételt jelent, és ezért szigorúan értelmezendő (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Kapper-ítélet 70. és 72. pontját, valamint a fent hivatkozott Halbritter-ügyben hozott végzés 35. pontját és a Kremer-ügyben hozott végzés 28. pontját).

58 Ezzel kapcsolatban mindenekelőtt ki kell emelni, hogy bár e rendelkezés bizonyos feltételekkel megengedi valamely tagállam számára egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényessége elismerésének megtagadását, ebből azonban – a német kormány állításával ellentétben – nem következik, hogy az első tagállam előzetes engedélyezés feltételéhez kötheti a második tagállam által kiállított vezetői engedély használatának jogát (e tekintetben lásd a fent hivatkozott Kremer-ügyben hozott végzés 37. pontját).

59 Tekintve, hogy a tagállamok a vezetői engedélyek kiállítása során kötelesek a 91/439 irányelv által előírt minimumkövetelményeket betartani, ezek között az irányelv III. mellékletében szereplő, a vezetési alkalmasságra vonatkozó követelményeket, ellentétes lenne a formai követelmények nélküli kölcsönös elismerés kötelezettségének elvével ezen irányelv 8. cikke (4) bekezdése első albekezdésének olyan értelmezése, mely szerint minden olyan személy, akinek vezetői engedélyét korábban valamely tagállamban visszavonták vagy érvénytelenítették, általában kötelezhető lenne e tagállam hatóságainál annak kérelmezésére, hogy egy másik tagállamban később kiállított vezetői engedélyből eredő vezetési jogának gyakorlását számára engedélyezzék.

60 Az említett rendelkezés alapján a tagállamok egy másik tagállam által esetlegesen később kiállított bármely vezetői engedély érvényességének elismerését sem tagadhatják meg határozatlan időre olyan személlyel szemben, akinek e tagállam által kiállított vezetői engedélyét ott visszavonták vagy érvénytelenítették (e tekintetben lásd a fent hivatkozott Kapper-ügyben hozott ítélet 76. pontját, valamint a fent hivatkozott Halbritter-ügyben hozott végzés 27. pontját és a Kremer-ügyben hozott végzés 29. pontját). Annak elismerése ugyanis, hogy valamely tagállamnak nemzeti rendelkezései alapján jogában áll határozatlan időre megtagadni egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, kifejezett tagadása volna a vezetői engedélyek kölcsönös elismerése elvének, amely a 91/439 irányelv által létrehozott rendszer alapvető elemét jelenti (a fent hivatkozott Kapper-ügyben hozott ítélet 77. pontja, valamint a fent hivatkozott Halbritter-ügyben hozott végzés 28. pontja és a Kremer-ügyben hozott végzés 30. pontja).

61 Különösen, a Bíróság a fent hivatkozott Kremer-ügyben hozott végzésének 38. pontjában kimondta, hogy ha egy személytől valamely tagállam területén új engedély kérelmezésére vonatkozó tilalmi időszak előírása nélkül vonják vissza a vezetői engedélyt, a 91/439 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének és 8. cikke (2) és (4) bekezdésének összefüggő rendelkezései megtiltják e tagállam számára, hogy megtagadja saját területén egy másik tagállamban később kiállított vezetői engedélyből eredő vezetési jog, és ezáltal ezen engedély érvényességének elismerését, ameddig annak jogosultjánál nem teljesülnek az ezen első tagállam által e visszavonást követően újabb vezetői engedély megadására előírt feltételek, ideértve a vezetésre való alkalmasság vizsgálatát is, amely tanúsítja, hogy az említett visszavonás indokai már nem állnak fenn.

62 A fentiekből következően azonban nem ellentétes a 91/439 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének és 8. cikke (4) bekezdésének rendelkezéseivel, ha valamely tagállam olyan személytől, akinek vezetői engedélyét új engedély kérelmezésére vonatkozó meghatározott tartamú tilalmi időszak előírásával visszavonták, megtagadja egy másik tagállam által ezen tilalmi időszak alatt kiállított új vezetői engedély elismerését.

63 Hasonlóképpen, bár a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) bekezdése nem engedi meg a fogadó tagállamnak egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély elismerésének

megtagadását kizárólag amiatt, hogy ezen engedély jogosultjának korábbi vezetői engedélyét a szokásos tartózkodási hely szerinti tagállamban visszavonták, e rendelkezés azonban lehetővé teszi, amint arra a Bíróság a jelen ítélet 55. és 56. pontjában emlékeztetett, hogy a büntetőjogi és a rendőrségi jogszabályok területiségére vonatkozó alapelvre is figyelemmel az új engedélyt korlátozza, felfüggessze, visszavonja vagy érvénytelenítse, ha a jogosultnak az ezen engedély kiállítását követően tanúsított magatartása a fogadó tagállam nemzeti joga szerint azt indokolttá teszi.

64 A kérdéseket előterjesztő bíróság kérdéseinek megválaszolása érdekében, ezt követően különösen a kölcsönös elismerés elvét kell vizsgálni, amint arra a Bíróság fentebb emlékeztetett, olyan esetben, amikor bizonyítást nyer, hogy az új vezetői engedélyt a 91/439 irányelv által előírt, a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó feltétel figyelmen kívül hagyásával állították ki.

65 E tekintetben az irányelv negyedik preambulumbekezdéséből az következik, hogy a közúti közlekedés biztonságának védelme érdekében bevezetett követelmények közé tartoznak az említett irányelv 7. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában szereplő, a vezetési engedély megadásának a vezetési alkalmasságra és a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó feltételei.

66 Amint az Európai Közösségek Bizottsága észrevételeiben megjegyzi, a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó feltétel különösen a „vezetőiengedély-turizmus" elleni küzdelmet segíti elő, tekintve, hogy a vezetői engedély megadására vonatkozó tagállami jogszabályok terén nincs teljes körű harmonizáció. Egyébként, amint azt a főtanácsnok indítványának 78. pontjában megjegyzi, ez a feltétel elengedhetetlen a vezetésre való alkalmasság követelménye teljesülésének ellenőrzése érdekében.

67 Ugyanis a 91/439 irányelv 7. cikkének (5) bekezdése, amely szerint senki nem rendelkezhet több mint egy tagállam által kiállított vezetői engedéllyel, a vezetői engedély

egyediségét biztosítja. Mint előzetes feltétel, amely lehetővé teszi annak vizsgálatát, hogy a jelölt teljesíti-e az irányelv által előírt egyéb követelményeket, a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó, a kiállító tagállamot meghatározó feltétel ezért különleges jelentőséggel bír feltétel az említett irányelv által előírt többi feltételhez képest.

68 Ezért a közúti közlekedés biztonságát veszélyeztethetné, ha a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó feltétel nem teljesülne olyan személy esetén, akinek vezetési jogát korábban ezen irányelv 8. cikkének (4) bekezdése értelmében korlátozták, felfüggesztették, visszavonták vagy megszüntették.

69 Következésképpen abban az esetben, amikor nem a fogadó tagállam által közölt, hanem magában az engedélyben feltüntetett vagy a kiállító tagállamtól származó, nem vitatott információk alapján megállapítható, hogy a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó, a 91/439 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt feltétel az engedély kiállításakor nem teljesült, a fogadó tagállam, amelynek területén az említett engedély jogosultjának egy korábbi vezetői engedélyét visszavonták, megtagadhatja egy másik tagállam által új engedély kérelmezésére vonatkozó tilalmi időszakon kívül, később kiállított vezetői engedélyből eredő vezetési jog elismerését.

70 A fenti megfontolások alapján a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 91/439 irányelv 1. cikkének (2) bekezdése, 7. cikkének (1) bekezdése és 8. cikkének (2) és (4) bekezdése úgy értelmezendő, hogy azokkal ellentétes, ha valamely tagállam az alapügyekben szereplőkhöz hasonló körülmények között megtagadja az érintett személlyel szemben kiszabott, új engedély kérelmezésére vonatkozó tilalmi időszakon kívül egy másik tagállam által, később kiállított vezetői engedélyből eredő vezetési jognak, és ezáltal ezen engedély érvényességének a saját területén való elismerését, ha ezen engedély jogosultjánál nem teljesülnek az ezen első tagállam által az e visszavonást követően új vezetői engedély megadására előírt feltételek, ideértve a vezetésre való alkalmasság ellenőrzését is, amely tanúsítja, hogy az említett vissza-

vonás indokai már nem állnak fenn. Ugyanilyen körülmények között nem ellentétes az említett rendelkezésekkel, ha valamely tagállam megtagadja egy másik tagállam által később kiállított vezetői engedélyből eredő vezetési jognak a saját területén való elismerését, ha magában az engedélyben feltüntetett vagy a kiállító tagállamtól származó, nem vitatott információk alapján megállapítást nyert, hogy az említett engedély kiállításakor az engedély jogosultjának, akinek korábbi vezetői engedélyét az első tagállam területén visszavonták, szokásos tartózkodási helye nem a kiállító tagállam területén volt.

A költségekről

71 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A 2003. szeptember 29-i 1882/2003/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a vezetői engedélyekről szóló, 1991. július 29-i 91/439/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (2) bekezdése, 7. cikkének (1) bekezdése és 8. cikkének (2) és (4) bekezdése úgy értelmezendő, hogy azokkal ellentétes, ha valamely tagállam az alapügyekben szereplőkhöz hasonló körülmények között megtagadja az érintett személlyel szemben kiszabott, új engedély kérelmezésére vonatkozó tilalmi időszakon kívül egy másik tagállam által, később kiállított vezetői engedélyből eredő vezetési jognak, és ezáltal ezen engedély érvényességének a saját területén

való elismerését, ameddig ezen engedély jogosultjánál nem teljesülnek az ezen első tagállam által az e visszavonást követően új vezetői engedély megadására előírt feltételek, ideértve a vezetésre való alkalmasság vizsgálatát is, amely tanúsítja, hogy az említett visszavonás indokai már nem állnak fenn.

Ugyanilyen körülmények között azonban nem ellentétes az említett rendelkezésekkel, ha valamely tagállam megtagadja egy másik tagállam által később kiállított vezetői engedélyből eredő vezetési jognak a saját területén való elismerését, ha magában az engedélyben feltüntetett vagy a kiállító tagállamtól származó, nem vitatott információk alapján megállapítást nyert, hogy az említett engedély kiállításakor az engedély jogosultjának – akinek korábbi vezetői engedélyét az első tagállam területén visszavonták – szokásos tartózkodási helye nem a kiállító tagállam területén volt.

Aláírások